
Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach adwokackich

Palestra 5/3(39), 78

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO W SPRAWACH ADWOKACKICH

W Y R O K

Sądu Najwyższego

z dnia 3 września 1960 r.

(R. Adw. 6/60)

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 3 września 1960 r. sprawy adwokata X, obwinionego z art. 87 ustawy o ustroju adwokatury, na skutek rewizji założonej przez Ministra Sprawiedliwości od orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej dla spraw adwokatów z dnia 30 stycznia 1960 r. (WKD 100/59),

u chyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę Wyższej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Orzeczeniem z dnia 30.I.1960 r. (WKD 100/59) Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów pozostawiła odwołanie pokrzywdzonego J.P. od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 3.10.1959 r. (D 15/59), uniewinniającego adw. X od zarzutów oskarżenia — bez rozpoznania.

Od tego orzeczenia założył rewizję Minister Sprawiedliwości, zarzucając obrazę § 31 ust. 2 rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym w spra-

wach adwokatów (Dz. U. z 1959 r. Nr 21, poz. 134). W konkluzji Minister Sprawiedliwości wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:
Rewizja Ministra Sprawiedliwości jest słuszna.

Skoro pokrzywdzonemu jako stronie (§ 7 rozp. o postępow. disc. w sprawach adwokatów) przysługuje na podstawie § 31 ust. 2 tegoż rozporządzenia prawo samoistnego odwołania się od każdego orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej, to błędny jest orzywiście pogląd Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, że ust. 3 § 37 powołanego tu rozporządzenia, który nie pozwala tej Komisji na podwyższenie wymierzonej w pierwszej instancji kary przy braku odwołania ze strony oskarżyciela, może uzasadniać również pozostawienie bez rozpoznania odwołania pokrzywdzonego skarżącego się na orzeczenie uniewinniające. Wobec szczególnego uregulowania sytuacji procesowej pokrzywdzonego przez rozporządzenie o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (por. § 7, § 17, § 25 ust. 1, § 30 ust. 3, § 31 ust. 2) nietrafne jest powoływanie się tutaj na przepisy kodeksu postępowania karnego w kwestiach unormowanych w powołanym rozporządzeniu (por. § 5).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.